

Goedenmorgen, vrienden.

Wij zijn hier dan bijeen op de eerste zondag na de bijeenkomst in de Wessac-vallei. Deze bijeenkomst houdt in zoals u weet een uitstorting van kracht, een uitwisseling van weten, van beraad, het bepalen van een reeks van handelingen en daden. Nu is dat natuurlijk een onderwerp, waarover ik u niet al te veel kan vertellen, maar uit die bijeenkomst zijn toch wel verschillende conclusies te trekken. En me dunkt, dat die conclusies u zullen interesseren, al is het alleen maar, omdat ze in ieder geval actueel zijn. Het is niet als met een feestdag waarvan je zegt: Nou ja, goed, vandaag spreken we erover en morgen en overmorgen weer, want het zijn steeds andere groepen. Het is eigenlijk meer iets waar je vanwege de actualiteit graag iets over wilt vertellen. En ik hoop dan ook dat u daar belangstelling voor heeft.

We weten natuurlijk allemaal hoe het op het ogenblik met de wereld zit. Het is een voortdurend spel van spanningen en angsten. De economie van de gehele wereld staat onder een voortdurend grotere pressie. De verschijnselen daarvan openbaren zich nu niet direct kenbaar, omdat overal regeringsinstanties ingrijpen, om echter enkele voorbeelden te geven: Er is een toename van werkloosheid in de Ver. Staten. Er is een toename van productie-tekorten - de gunstige verslagen ten spijt - in Sovjet-Rusland. Er zijn economische moeilijkheden op het gebied van de mijnbouw, maar net zo goed op die van de graanproductie, tabaksproductie. En zelfs in Nederland weet men het: de aanvoer van groente, fruit en ook van vis - een belangrijk deel dus van de Nederlandse economie - is overvloedig en men moet kunstmatig die prijzen hooghouden. Een dergelijke situatie brengt voor de gewone mensen over het algemeen enige spanningen met zich mee. Die spanningen zullen natuurlijk nog niet zo sterk oplopen in de komende tijd, maar toch meent men aan de hand van deze verschillende spanningen, veranderingen, stakinkjes, revolutietjes, die men dan nog verwacht, dat rond de maand september/october een vernieuwing van geestelijke werkingen kan worden verwacht. En let wel, dit is niet een vernieuwing als gevolg van geestelijke werking van buitenaf maar van binnenuit. Er moet op een gegeven ogenblik dus in deze wereld een andere kracht kenbaar worden. We nemen aan dat in deze tijd ook de wereldleraar een nieuwe en bewuster fase zal ingaan, waardoor ook zijn leringen nog meer doordringingskracht zullen krijgen dan tot heden toe het geval was. Bij alle overwegingen, die tijdens zo'n bijeenkomst in de Wessac plaatsvinden, speelt dit natuurlijk een rol. Men heeft daar een bepaald doel. Dit doel wordt over het algemeen omschreven als: het bevorderen van de bewustwording van de mensheid. Het is nog wel iets meer. Het is een poging om zowel geestelijk als stoffelijk een zodanige perfectie te bereiken, dat hierdoor de wereld elke geest, die daarin incarneert in staat zal stellen om met een eenmalig bestaan een volledig besef van goddelijke waarden te verwerven. Dat laatste is voorlopig natuurlijk niet te verwerkelijken. Maar aan de vervolmaking van die wereld kunnen we toch heel wat doen. Buiten hetgeen men besloten heeft - er gaan weer een paar staatslieden uit de circulatie; er zal een natuurrampje plaatsvinden, enz., dat zijn zo de objecten die zijn vastgesteld, waarop men een zekere stimulans gaat uitoefenen - heeft men echter en ik geloof zelfs, met uitzondering natuurlijk van diegenen binnen de rechthoek bij het altaar, met enige verbazing vastgesteld, dat de mens van heden, ofschoon voort-

durend gedreven door een soort ongedurigheid, vaak zelfs een soort wantrouwen tegenover alle dingen, de wereld en alles, enerzijds zoekt naar zijn vrijheid, zijn vrijheid van denken en handelen, terwijl hij in de tweede plaats juist weer zoekt naar een houvast, dat van hem persoonlijk is. En dat is heel erg belangrijk in onze ogen. Want een mens, die een innerlijk houvast heeft, die een geloof heeft of een band met de cosmos in zichzelf, kan nooit teloor gaan en kan ook nooit anderen teloor doen gaan. Die mens zal misschien een revolutie beginnen, maar hij zal het nooit zo doen, dat de mensen er werkelijk onder lijden. Hij zal misschien maatregelen nemen die hard zijn, maar hij zal in ieder geval zorgen dat daardoor geen verdwazing, versuffing en bewustzijnsverlies optreden. De werking, die van een dergelijk bewustzijn uit moeten gaan op de astrale wereld, is ook betrekkelijk groot.

Er is nu al een jaar of drie wat wij noemen een grote oorlog aan de gang in deze aan de aarde zo verwante sfeer. Ik zeg "oorlog" en u stelt zich dat voor als met granaatwerpers en eventueel kanonnen, atoombommen e.d. Maar dit is heel iets anders. Er zijn schrikvormen gebouwd. Er zijn een soort van halfgoden opgebouwd, die het superioriteitsbewustzijn van bepaalde staten vertegenwoordigen. Er zijn wraakzuchtige goden opgebouwd, die het monopolisme, het dogmatisch monopolisme van bepaalde godsdienstige richtingen moeten vertegenwoordigen. En alles wat duister is en dat zich graag daarmee verbindt, is in die sfeer zich dus daarmee gaan verenigen. Wij zijn zo gekomen tot iets, wat je werkelijk een leger van duistere krachten kunt noemen. De eerste maatregelen, die genomen zijn - het gehele proces duurt nu reeds tien jaar waarvan de laatste drie jaren zijn van werkelijke strijd - waren gericht op het tegen elkander opzetten van deze elementalen. Men probeert de zelfzucht der verschillende staten - door ze tegen elkaar op te zetten - tegen elkaar te richten. Dan krijgen we dus dat ook astrale beelden elkaar bestrijden. En dat neutraliseert. Daarnaast heeft men geprobeerd door het scheppen van licht, het doen ontstaan van nieuwe gedachten en denkwijzen, langzaam maar zeker ook de aanhangers van deze kunstmatige scheppingen te verdrijven, en ook de demonen. Nu kan ik u wel vertellen, dat we met die demonen aardige successen schijnen geboekt te hebben. Ofschoon we bij ons geen bureau voor statistiek hebben, zou een eventueel bureau van statistiek van de Witte Broederschap ongetwijfeld gepubliceerd hebben: "Gezien de welgeslaagde maatregelen van de laatste tijd zijn wij erin geslaagd de demonische werkingen op de wereld terug te brengen tot 25 à 30 %. Slechts daar waar het "gewelddadigheid" betreft, die door omstandigheden thans binnen velen der mensen verankerd is, waren wij niet in staat een grotere vermindering dan 10 à 15 % tot stand te brengen. We hebben dus op het ogenblik met één bepaald aspect van dat demonische te maken en dat is: de opstandigheid, die zich omzet in een soort krijgslust.

Verder is zeer belangrijk, dat men meent een nieuwe weg gevonden te hebben om aan de mensen weten te doen toekomen. Nu moet u hier niet uitsluitend denken aan de nieuwe wereldleraar, die op zijn beurt zeer belangrijk is, maar vooral aan een poging om - laat ons zeggen - meer ethische en esoterische interpretaties in normale leerstof te brengen. Het vreemde is dat in meer absolutistische landen dit beter gelukt op het ogenblik dan in de z.g. democratische staten. Maar ook hier heeft men toch in de laatste jaren al resultaten behaald en verwacht men in het komende jaar een buitengewone groei van geestelijk bewustzijn.

Ja, nu zult u zeggen: Wat zit je daar nu eigenlijk allemaal over te redeneren. Van welk belang is dat voor een bijeenkomst als de onze? U wilt allemaal graag meer bewust worden. Of, laten we het een beetje anders stellen en misschien iets juister, u wilt allemaal graag gelukkig zijn.

U heeft van binnen allerhand ideeën voor en gedachten over wat u wel zouwt willen en niet moogt. U heeft in uzelf ideeën van wat zou moeten gebeuren en wat natuurlijk nooit gebeurt. U verlangt naar een egalitatie daarvan, naar een "geluk". En dat bestaat niet uit die beelden en die gedachten. U voelt zelf wel, dat die geen volmaaktheid kunnen brengen, maar u zoekt naar een grootste gemene deler, waarin dus een maximum aan vrede en geluk bereikt kan worden met de innerlijke zekerheid, dat dit geluk zal voortbestaan, ook wanneer u stoffelijk eventueel moet eclipsen. Al het werk, dat de Witte Broederschap doet, is juist ook hiervoor van groot belang.

Wanneer u begrijpt wat er zich rond u afspeelt, zult u ook begrijpen, dat uw eigen leefwijze en levenshouding langzaam maar zeker allerhand veranderingen gaan vertonen. Voor de meesten uwer is het jaar dat gaat komen - dus ik reken 360 dagen van af heden - vol met allerhand belevingen. U zult met bepaalde problemen geconfronteerd worden. De gezellige loop, die de dingen soms gehad hebben de laatste tijd, zal wel eens eventjes haperen en zelfs stokken. U zult kunnen rekenen op b.v. onverdraagzaamheid van anderen, opvliegendheid, onvoldoende doorzicht, een zekere zelfzuchtigheid. Dat alles bij elkaar genomen maakt het voor u niet gemakkelijker om in de richting, waarin wij nu eenmaal bewustzijn zoeken door te gaan, dat begrijpt u wel. Als wij nu echter weten wat er precies gaande is, dan geloof ik dat we in staat zijn om die omstandigheden te beheersen en om daar zelfs een zeer gunstig gebruik van te maken. Nu moet ik natuurlijk van hier uit, met een zekere wijsgerigheid misschien, proberen om duidelijk te maken wat u dan kunt doen en hoe de ontwikkeling zal plaatsvinden.

In de eerste plaats: om te komen tot een perfect bewustzijn, tot een perfect evenwicht is het noodzakelijk dat men een persoonlijke ontwikkeling doormaakt. Persoonlijke ontwikkeling kan alleen ontstaan uit een grote vrijheid. Vrijheid is geen bandeloosheid, dat begrijpt u wel.

Onder vrijheid verstaan we: voor jezelf in staat zijn om je onafhankelijk te maken.

Wanneer een wet tegen u indruist, zegt u: "Die wet bestaat voor mij niet en als anderen er anders over denken, dan zullen we wel zien wat de consequenties zijn." Dan zegt u: "Ja, ik erken natuurlijk dat anderen recht op mij hebben, maar dit recht kan nooit zover gaan dat het mijn wezen en mijn persoonlijke vrijheid aantast. Ik heb het recht om mijzelf te zijn. En wanneer ik mij toch aan die ander bindt of toch die ander zijn rechten toesta, dan doe ik dit, omdat ik het wil, niet omdat het mijn plicht is of omdat er ergens een stok achter de deur staat of omdat ik de zwakkere ben."

Dus vrijheid is een zeer belangrijke factor. Hoe meer u vrij kunt worden in deze komende tijd, zelf kunt besluiten wat u doet en niet de wereld voor u laten beslissen, hoe meer u zult ontdekken, dat in u kracht ontstaat. Dat is een vanzelfsprekend gevolg van uw nieuwe instelling. En die kracht moet u nu niet in de eerste plaats zien als iets paranormaals, het doen van wonderen of zo, maar als een vermogen om onbevoerd te blijven.

Laten we het maar eens met een voorbeeld stellen: Er sterft iemand. Dat kan je innerlijk ontzettend aangrijpen, ofschoon je voor jezelf en krachtens je geloof wéét, dat dit geen afscheid is doch slechts een soort transponeren van het wezen van het ene vlak naar het andere. Wanneer je de kracht, die in je is sterk genoeg beleeft, dan beroert je dit sterven niet meer. Het contact blijft gehandhaafd, maar de verandering kan worden overwonnen, kan terzijde worden gesteld ook, wanneer het nodig is. Als er een ongeluk gebeurt op straat, ben je misschien heel erg bewogen of je bent erg nieuwsgierig. In deze gevallen word je door zo iets gebonden. Wanneer je vrij bent en je hebt deze kracht in je, dan zul je helpen zo-

ver als dit helpen voor jou mogelijk en noodzakelijk is, maar verder zet je het van je af. De energie, die je op die manier spart alleen al, is enorm.

En deze kracht zal - volgens de stromingen die we hebben gezien en die besproken zijn daar door de heren, die er meer van weten - vooral kenbaar worden zo van af september. Hij zal worden toegevoerd o.m. aan het denkvermogen: helderder, scherper denken, beter inzicht in bepaalde ethische, esoterische en morele problemen. Wanneer we weten, dat u dat kunt doen, dan weten we ook, dat u verder kunt gaan. We hebben niet graag dat u van ons afhankelijk bent voor geestelijke kracht, geestelijk voedsel. Toch zijn er onder u, die zich eigenlijk een beetje afhankelijk hebben gemaakt. Wees rustig vrij! U moogt rustig uw eigen mening hebben over ons werk, over al wat we doen, dat weet u. Van groot belang is echter, dat u boven dit werk uitkomt. Het is niet zo dat ons werk boven u moet staan. Neen, ons werk moet a.h.w. slechts de richtingaanwijzer zijn, waardoor u op uw eigen levenskaart uw verdere weg bepalen kunt. Dat kan nooit een kwestie zijn van hoger. Integendeel, dat is functioneel en dat staat beneden uw eigen vermogens. We hopen, dat dit niet alleen bij u zich voltrekt maar bij alle samenwerkende groepen en genootschappen. Er bestaat sedert het jaar 1800 een zekere strijd tussen verschillende groeperingen. En die strijd zal nog wel even voortduren. We kunnen rustig rekenen, dat ook op geestelijk gebied een zekere concurrentie nog tot september, oktober door zal gaan, waarbij men zal proberen om zelf op de voorgrond te komen. Dat is aan een schepsel inhaerent, wanneer het een bepaald bewustzijn heeft. Sedert dien - dus rond 1800 - kennen wij echter tevens de grootste samenbundeling van krachten, zodat op het ogenblik reeds de grootste verbonden gevonden worden van geestelijke genootschappen, groeperingen die werken op genezend, meer spiritueel (zoals dit) en ander terrein, inspiratief terrein o.m. van uit de sferen. Nog drie van die verbonden zijn het op het ogenblik niet helemaal met elkaar eens. Dat komt omdat sommigen van hen een sterk confessionele inslag hebben, die - gezien onze overeenkomst dus - iets te ver gaat. Wij willen graag een confessionele richting tolereren maar geen dogmatisme. En dat is een strijdpunt, waar nog wel het een en ander uit zal voortkomen. Wij kunnen echter ondanks dat reeds nu aan de wereld een van de krachtigste geestelijke werkingen ten dienste stellen, die er in vele eeuwen geweest is. Wij weten verder dat - wanneer de tijd daarvoor rijp is - geestelijke lichtende krachten deze actie zullen voeren en zullen leiden (we hebben er zelfs een flauw idee van wie dat waarschijnlijk zullen zijn), waardoor dus ook voor onszelf weer een nieuwe wereld gaat opbloeien. Dit heeft tot gevolg, dat onze beschouwing eigenlijk erg optimistisch is.

Het is net als met een zomer. Een zomer kan te droog, hij kan te nat zijn, te somber en te zonnig. We hebben altijd wel wat te critiseren. Maar op een gegeven ogenblik zien we, dat een periode van droogte op het juiste tijdstip in de plaats treedt voor de regen en dan komt alles tot zijn volle wasdom. Wat wij in de komende tijd krijgen te zien is ongeveer hetzelfde.

We krijgen te zien: a. een periode, waarin spanningen, geestelijk verval eventueel zelfs met afbraak als direct kenbaar verschijnsel iedereen in het oogspringen. Zo dat men zich afvraagt: Waar moet dat naar toe? b. We zullen een voortdurende regen van nieuwe ideeën, nieuwe gedachten, nieuwe impulsen constateren. En c. op het juiste ogenblik zal er een zodanige spanning heersen, dat men die nieuwe ideeën moet verwerken of anders verdorsten. Voor de wereld zal het een hele beproeving betekenen, voor ons betekent deze vergadering, die dus in haar werk besluiten heeft genomen die in eerste instantie gaan tot ver over de helft van 1960, dat dit waarschijnlijk de redding zal zijn van de wereld, die u kent en de redding van de mensheid in haar huidige vorm. Ik hoop dus, dat u het me niet

kwalijk neemt, dat ik u daarmee even heb beziggehouden - of verveeld misschien zelfs. Ik vond het interessant om u iets van die achtergronden te vertellen, iets van die bijkomende verschijnselen.

Het woord is nu aan een volgende spreker, waarvan ik hoop dat hij - naast natuurlijk de meer geestelijke inhoud - toch ook nog even de nadruk zal leggen op de werkingen en krachten, zoals die voor ons op het ogenblik m.i. de belangrijkste zijn voor geest en stof. Een prettige zondag verder.

- - - - -

Goedenmorgen, vrienden.

Wanneer er mij gezegd wordt, dat ik over geestelijke dingen moet spreken en toch de wijsheid van het laatste Wessac-gebeuren niet buiten beschouwing laten, dan moet ik natuurlijk beginnen met lessen. En ik geloof, dat ik die niet beter kan vinden dan in het verleden. Want we mogen zeggen dat de spiraal steeds een trap hoger komt, maar de loop der tijden herhaalt zich en de wijsheid van het verleden is vaak weer de stijfsteen van het heden, waardoor men zich te paard kan werpen op nieuwe verwachtingen en nieuwe geestelijke belevingen. Als we in de oude geschriften lezen: "Want ziet, het Licht is tot de duisternis gekomen. De duisternis heeft het niet erkend," dan is deze uitspraak niet alleen evangelisch. We vinden hetzelfde in een licht gewijzigde vorm in bepaalde Upanishaden en soortgelijke spreuken ook in Egypte. Daarmee heeft men steeds aangegeven dat het Licht (de Kracht) in het duister (de materie en het onbewust-zijn) zich openbaart. Die openbaring - dat kunnen we allemaal begrijpen - is er zeker één, waarbij goddelijke werkelijkheid, goddelijke vreugde en goddelijke vrijheid aan een ieder worden geboden. Maar het duister heeft het niet erkend. Een belangrijk punt. Het duister kan het Licht niet begrijpen, het kan het niet zien voor wat het is, want het is in strijd met alle regelen der duisternis. Zoals geschreven staat in een boekje uit ongeveer 150 v. Chr. dat men zou kunnen noemen "De ingewijde" - daar handelt het over -: "Wanneer men komt tot inzicht in de werkelijkheid, handelt men vaak tegen de wetten, waarin de mensheid zich uitleeft. Want Licht en duister zijn verschillend. En wie de wetten van het Licht volgt, kan niet de wetten van het duister erkennen." Daar probeert men dus duidelijk te maken, dat er een groot verschil is tussen dat Licht en dat duister. Wij krijgen altijd zo het idee, dat iets niet gedaan mag worden, omdat het nu eenmaal zo niet hoort. Dat een bepaalde stelling onmogelijk is, omdat zij wetenschappelijk of religieus niet aanvaardbaar gemaakt kan worden. En dat niet-erkennen is nu juist een uiting van het duister.

Het Licht is vrij van elke beperking; het is God, het is de Almachtige. Wanneer deze Almachtige Zich aan ons openbaart, moeten wij beginnen met onze vooroordelen en onze beperkingen opzij te gooien. Het is natuurlijk heel gemakkelijk om te zeggen: "Ja, maar God wil dit of God wil dat." Wij weten dat niet. Zolang wij ons aan deze door ons geconstateerde goddelijke wil vasthouden zonder meer, zullen wij God nooit kunnen begrijpen. Het is noodzakelijk, dat wij komen niet tot een overgave aan - dat komt later misschien - maar een openstaan vóór God zonder enige beperking. Athaneus van Efeze, een denker die niet zo bekend is geworden, schreef eens: "Al het leven is een handeldrijven. Want wij geven slechts om te ontvangen. En wij ontvangen niet zonder te betalen. Wanneer wij echter vrijelijk geven zonder terug te eisen en vrijelijk ontvangen zonder terug te geven, dan doen wij meer dan leven." Toen hij dat schreef, hebben ze hem allemaal uitgelachen. In de tegenwoordige tijd zou men ongetwijfeld hebben uitgeroepen: "Kijk, deze man, hij is "temmes!"

Hij is waanzinnig!" Maar eigenlijk had hij het juiste idee van Licht en duister te pakken.

Alles wat in de stof bestaat, wat in de beperkte geestelijke werelden bestaat, is gebaseerd op uitwisseling. Oorzaak en gevolg, die voortdurend elkaar opvolgen. Zo iets als die oude wijven, die elkaar nooit kunnen krijgen en toch maar voortdraaien. Het "rad des levens" van de boeddhisten. Wij stellen, dat wanneer er iets gebeurt er noodzakelijk iets meer moet gebeuren. Wij decreteren voor onszelf, dat voor onze goede werken een loon moet komen en ook al trekken wij dat als een wissel op een hemel of een toekomst, we geloven eraan. Maar nu komt God. God zegt niet: "Nu geef Ik je licht, nu zul je er dat mee moeten doen." God zegt alleen: "Ik geef je licht." Dat begrijpen we niet. We zeggen: "Moeten we daar een prijs voor betalen, misschien is die te hoog. Dat durven we niet aan." Het duister heeft het niet verstaan, heeft het niet begrepen, heeft het niet bevat.

We gaan een stap verder. Gods Licht openbaart zich en omvat de gehele schepping. Wanneer wij nu menen, dat wij dat Licht slechts voor een deel van de schepping kunnen gebruiken, dan hebben we dat Licht afgewezen en gedooft. We kunnen niet zeggen: "God, we accepteren U conditioneel." We kunnen niet zeggen: "God, we nemen Uw Kracht aan onder conditie, dat die Kracht doet wat wij verlangen." Op dat ogenblik schakelen we alles uit en voor onszelf worden wij genoodzaakt om dus in ons duister te worstelen, totdat we eindelijk toch tot dat Licht gaan.

De wijsheid, die in de handelstheorie lag, vindt haar aanvulling in een heel andere buurt nl. in Mexico ongeveer 500 tot 800 na Chr. We vinden daar een Azteeks-Tolteekse beschaving, waarin het filosofisch systeem een eind ver uitgroeit. En de mens probeert ook daar - zoals overal - de verhouding van zichzelf tot de goden te definiëren. Op een gegeven ogenblik wordt daar dan vastgelegd in de scholen: "Elke mens kan God zijn. In elke mens kan de God leven. Want zo hij de God aanvaardt en naast de rechten de plichten van de God aanvaardt, zo zal er geen scheiding tussen hem en de God mogelijk zijn. Maar slechts hij, die niet als mens bereiken kan, zal zover gaan." Het gevolg was dat men het gebruik heeft gekregen, dat treurige en mooie gebruik tegelijk, om zonne-maagden aan te stellen, die alles konden krijgen wat zij hebben wilden - zolang zij maagd bleven - maar die op een gegeven ogenblik zouden moeten sterven; ze wisten echter zelf niet wanneer. Wij zien de vertegenwoordigers van de zon- en regengod, die een jaar lang met de rechten van een god door de wereld gaan, erkend door de keizer zelf, de eersten onder allen maar met de zekerheid, dat ze na een jaar moesten sterven ten einde het menselijk element weg te vagen. Natuurlijk zijn deze ideeën wat primitief ontwikkeld, maar er is iets van waar. Wanneer wij voor onszelf niets verwachten, maar wel de plichten en de rechten van die god accepteren, treden wij a.h.w. in de plaats van die god.

Een God is nooit beperkt door denken. God denkt niet zoals een mens, God wéét. God handelt niet zoals een mens - God schèpt. Dit alles berust in elk wezen. Nu zou geen enkele mens ertoe kunnen komen om dit alles zonder meer ineens te aanvaarden. Hij zal er zeker niet toe komen om het toe te passen, want mocht hij al Gods rechten en plichten willen aanvaarden, dan zoekt hij toch altijd nog naar dat achterdeurtje, waardoor hij voor zichzelf er wijzer van kan worden. Maar wanneer de pressie van deze tijden, deze geestelijke werking verder doorgaat, dan is het mogelijk dat bepaalde mensen tot receptorium kunnen worden voor een geest, die niet meer deze binding kent van "ik" en "voor mijzelf". En dan krijgen wij een variant: "Want het Licht is tot het duister gekomen en het Licht is in duisternis vergaan, doch het duister is tot Licht geworden." Dit is uit een van de Veda's overigens te halen. Op het ogenblik dat de goddelijke openbaring en kracht tot ons komt en door ons aanvaard wordt, is zij

duister, d.w.z. in de beperking. Maar in de beperking ontstaat een Licht. En dit Licht betekent een gelijkwaardigheid met het Goddelijke. U leeft hier als persoonlijkheden en het lijkt misschien heel erg dwaas om nu te gaan zeggen: U zult aan God gelijk zijn. Dat kan natuurlijk niet. Maar uw bewustzijn zal identiek zijn aan het bewustzijn van het Alsheppend Vermogen. Er komt een tijd, dat dit werkelijkheid zal zijn. Soms is het mogelijk op die toestand vooruit te lopen. Indien de spanningen op een wereld groot genoeg zijn, als geestelijke krachten zonder einde worden aangevoerd, dan zien wij dat Verlichten op de wereld worden geboren, dan zien wij echter ook dat mensen in een vergeten van zichzelf een bewustzijn van goddelijke waarheid ervaren, dan wel goddelijke Kracht kunnen openbaren. Daarvoor nu zijn de tijden rijp, ondanks de onrust, ondanks de nood.

Denk maar eens aan de beschrijving van Osiris' reis door de onderwereld. Daar staat het zo aardig: "En zo ging de boot door het duistere water als gestolde lava, omringd door het demonische spel van vlammen, het dreigen der geesten en zij zwegen allen. Doch Osiris sliep op de voorplecht. En sterker werd het wervelen der wateren en somberder de schemering. Zo zagen zij monsters en meenden, dat deze het zonneschip zouden verslinden. Doch Osiris ontwaakte en met het licht zijner ogen deed hij de monsters terugdeinsen in het duister."

En kijk nu eens naar de wereld. Bewustzijn is licht. Mogen wij misschien deze wereld, waarin bewustzijn van een bepaalde kwaliteit wordt gedragen, zonneschip noemen? Dan kunnen we ook zeggen, dat er een Osiris aan boord is, een hoge, lichte kracht, een deel van het Aldenkend Vermogen voor deze wereld, dat met die mensheid meegaat. En zoals de zonneboot zijn gevaren vindt in rood vuur, in lava dat het water bedreigt en wat erbij hoort, zo heeft de mensheid haar gevaren gevonden in oorlogen, in nutteloze strijd. Maar er komt een ogenblik, dat iedereen de hoop op geeft, omdat er in de wereld zo weinig meer aanwezig lijkt van groei, van vrijheid, van bewustzijn, van vreugde. En juist dan ontwaakt het licht. Het licht komt op het ogenblik van de verschrikking en dwingt dit door zijn bewustzijn terug. Zo gaat het nu met u en met deze wereld. Zo gaat het met ons allemaal eigenlijk. Wij hebben misschien het Licht niet erkend, toen het tot ons kwam, dat is wel mogelijk. Maar het Licht is met ons. En ook al denken wij dat wij het zijn, die de levensweg afleggen, daar is het Licht ergens met ons. Op het ogenblik dat het gevaar zo groot wordt, dat vernietiging dreigt, ontwaakt dat Licht. Het zal de gevaren van ons pad wegbannen. Slechts indien wij dat Licht dan nog bewust verwerpen - ja, dan blijven we over in de wereld van Bardo, de wereld van wervelende gedachten en steeds terugkerende kwelling. Het is eigenlijk een hoopvolle tijding.

We hebben het elk jaar weer gehoord en elke keer wordt die tijding prettiger en blijder. Het Licht gaat zegevieren. Niet zonder bijkomstige gebeurtenissen, die we minder leuk vinden - natuurlijk niet. Maar het gaat komen. En wat meer is: het is voor ons aanwezig op dit ogenblik. Voor ons wordt de tijd steeds gunstiger om in onszelf een bewustzijn te vinden, dat ver uitgaat boven alles waar een ander niet overheen kan. We kunnen onze eigen weg vinden, onze eigen band met God. En dat is iets fenomenaal, vrienden. Iets wonderbaarlijks, iets wat niet altijd het geval is: De zekerheid, dat voor ons die weg openligt. Dit alleen moest voor u al de zekerheid inhouden, dat het een goede tijd is, ondanks al zijn spanningen.

Zoals wij - en dan wil ik toch ook even wat zeggen over die geestelijke bijeenkomst - zoals we hebben gezien, dat het Licht der waarheid, dat zich openbaarde, weliswaar hier en daar de kleur van bloed droeg, maar in zich als kern schemerend-gouden was, zo schoon als maar zelden is gebeurd. Er is een vloed van kracht en bewustzijn van de allerhoogste geest gekomen tot de plaats waar wij allen elkaar ontmoetten. En het al-

taar, waarop wij a.h.w. het licht zagen neerkomen, en waar wij onze dank gaven voor het licht en ons vermogen tot streven, was als verteerd door het licht. Wij hadden niets meer te offeren of te danken. Er was licht in zo'n felheid, dat er niets anders meer te zeggen was. En ook de figuren daar rond....ik heb het zelden zo vol gezien van allerhand verschillende gezichten. Ik ben zelfs wat geschrokken. Geschrokken omdat ik daar menselijke wezens tussen heb gezien, die volgens mij ergens anders thuishoorden: een politieke commissaris, een louche financier. Vreemd genoeg, ik heb hen zien staan; de maanfiguur, deel van de Witte Broederschap. En juist het feit, dat dus veel van wat de wereld niet beseft of veroordeelt daar nu deel aan is, meewerkt met dit genootschap plus dit grote licht, dat heeft voor mij gezegd: "Het Licht is in het duister gekomen." En ik heb er voor mijzelf achteraan gezegd: "Maar deze keer zal het duister het Licht niet verwerpen. We zullen het Licht erkennen, want als het zo gaat, als mensen, die iedereen in de wereld rekent tot de slechteren, daar aanwezig zijn - zowel de niet lijflije zusters van Maria Magdalena als de beulen van een geheime politie en de eigenaardige manipulators, die andermans geld gebruiken om rijkdom te creëren, naast de priesters, naast de ingewijden, naast de mediterenden, die gevlucht zijn naar Zuid-Amerika, ik weet het niet anders te zeggen - dan moet er een wonder gebeuren. Zo vreemd geschakeerd, zo rijk heb ik nog geen enkele bijeenkomst gezien. En dat betekent voor mij, " zo rijk aan Licht en aan bewustwording als dit komende jaar zal zijn voor de mensheid, zijn er weinig jaren geweest." Stoffelijk misschien moeilijk, geestelijk haast fantastisch. En dan weet ik voor mijzelf wel, welke spreuk hier tot besluit moet worden gezegd. Het is een Chinese spreuk:

"Hij, die de wet erkent en volbrengt, hij is één met zijn voorouders en onscheidbaar, want bevestigd in de wet zelve kan hij niet sterven." Of om het met een variant nog even te zeggen, voordat ik afscheid neem: "Alles wat wij doen in de cosmische en de goddelijke wet is onsterfelijk. Zodra wij de cosmische wet vervullen is er niets, dat ons vernietigen kan. Dan zijn wij één met het begin van ons leven en wezen en met het einde. En in de volheid van ons erkennen - ongeacht onze verdere toestand - zijn wij onaantastbaar geworden voor al, wat de wereld kwaad noemt."

Nu zal ik jullie niet verder bezighouden hierover en het woord geven aan de laatste spreker. Ik zou zeggen een gezegende en een prettige zondag verder.

M I J L P A L E N .

Een weg kan soms erg eentonig zijn. Soms lijkt het, of je op een rondlopende band binnen in een vast décor bent gebonden en al beweeg je je nog zo snel, je blijft waar je bent. De gelijkvormigheid is zo misleidend, dat je zelfs niet meer weet, of je nog beweegt of niet. Dan vind je naast je weg soms mijlpalen, eenvoudige stenen met een getal. En die maken je duidelijk, dat je beweegt en dat je vooruit gaat. En het is daarom, dat ik graag deze mijlpalen zou willen zien als een onderbreking van onze eentonigheid. Niet als een waarschuwing of als een groots gebeuren, want dat is lang niet altijd waar. Neen, ik zou graag die mijlpaal willen bekijken als - laten we zeggen - het constateren, dat er iets gebeurt, ook al weten we niet wat en al kunnen we misschien in de eentonigheid zelf ons tempo niet vaststellen.

Mijlpalen -

Grauw en eentonig de weg.
Suizend het zingen der wielen en ogen,
die haast niet meer zien -
raast ledig de trotse machien.

Is misschien dit alles décor en droom geworden?
En is het flitsend spel van snelheid soms een
waan?
Menen wij vooruit te vliegen, hoewel w' in feite
stille staan?

Eentonige gedachten vol cosmisch weten,
vol hoogdravende werkelijkheid
als omspinnend cocon van het werkelijk leven.
Is dit al wel werkelijk streven,
is er iets wat ons voortgeleidt -
of blijven wij staan in verwaten beschouwen
van onbegrepen werkelijkheid?

Is ons leven geestelijk bouwen?
Geeft het inhoud aan het bestaan?
Gaan wij voort en zullen wij, vol vertrouwen,
eens de gouden poorten binnengaan
van het goddelijk Licht en het goddelijk leven?
Of is het droom alleen -
en laat ons zinloos streven ons slechts een schim
in het schimmenspel,
zonder eigen wil en zonder "ik-besef".

We kunnen 't niet zeggen,
we kunnen 't niet weten -
te ver gaat de schepping, te lang is de weg.
We kunnen niet beseffen
of het denken waarheid is of leugen.
We kunnen niet weten
of wij moeten wenen of ons verheugen
over wat het leven ons geeft.
We kunnen niet begrijpen
wat aan waan en verblinding, aan eentonigheid
rond ons leeft.

Maar soms -
een gebeuren, kort en flitsend,
alweer voorbij
voordat je het beseft.
Een mijlpaal die toont: ik ga verder in 't leven.
Er is iets
dat mij tot hoger wezen, vrijheid en Licht verheft.

Mijlpalen -

door de Schepper gestoken in de grillige vloed
van de tijd,
opdat de mens en de geest kunnen beseffen:
kom dichterbij het weten van de eeuwigheid.

Mijlpalen -

soms oorlog, soms aanminnig gebeuren,
een woord slechts als een deel van de eeuwigheid,
een tonen dat de weg waarop wij, beperkt nog, leven
naar de voleinding, het goddelijk doel ons geleidt.
Daartoe zijn ze aan ons gegeven.

Waarmee ik dan, vrienden, zo ongeveer de gedachte van die mijlpalen heb uitgedrukt. Je zou het misschien nog anders kunnen samenvatten, tenzij ik u verveel, en het zo zeggen:

Veel van wat ons verwerpelijk voorkomt of onbegrijpelijk, veel van wat ons vreemd is of waarvoor wij vrezen is niets anders dan een mijlpaal. Een mijlpaal, aan de kant van onze levensweg. Een richtingwijzer soms, daar waar de wegen zich schijnen te splitsen, en ons zeggen waar te gaan. Want aan datgene, wat de schepping ons buiten ons toont, kunnen wij de weg bepalen, die wij innerlijk afleggen en de juiste weg vinden, die ons zo snel mogelijk voert naar algehele aanvaarding van het Licht en eenheid met de Eeuwig, Die ons geschapen heeft.

En daarmee, vrienden, zullen we dan de bijeenkomst beëindigen. En dan moet ik namens de twee vorige sprekers u vragen hen te excuseren, wanneer zij teveel hebben gesproken over iets, wat hen buitengewoon verryulde en beroerde. Maar vergeet niet, Wessac is voor ons zo iets als Pasen en Pinksteren en Kerstmis op één dag. Daarom hoop ik, dat u daar dus ook iets van meeneemt al is het alleen maar de zekerheid, dat wij eruit nieuw licht en nieuwe moed hebben geput. En misschien wilt u dan deze woorden beschouwen als een soort mijlpaal op uw eigen weg. Een teken, dat we vooruitgaan, dat we sterker worden, meer kracht, meer licht, misschien ook een grotere taak krijgen.

En verder....laat ons vrolijk zijn. Laat ons genieten van de zon en van 't leven. Want als Gods weg komt, wanneer Hij ons roept en onze wet Zijn wet wordt, ach, dan zullen wij altijd wel wat te doen vinden. En Hij heeft ons deze vreugde zeker niet gegeven om haar te verwerpen maar om er krachten uit te putten voor de tijd, dat Hij ons roept.

Ik wens u allen een betere zondag toe.